

"een tweede kans"

De kleine teddybeer lag in het vochtige gras, helemaal alleen. Hij voelde zich ook van binnen nat worden, want hij lag er al een hele avond en een hele nacht. Af en toe kriebelde er iets op zijn lijfje, dan liep er een tor of een spin over hem heen. Hij vond dat niet leuk, dat was hij niet gewend, maar hij kon er niets aan veranderen, want lopen kon hij niet. Hij dacht terug aan het meisje waar hij van was. Ze zou hem wel erg missen, hij sliep altijd bij haar in bed. Gisteren waren haar ouders met de kinderen gaan fietsen. De kleine Teddybeer mocht ook mee. Anne, zo heette het meisje, had hem vastgehouden achterop de fiets. Maar ze was in slaap gevallen en hij was uit haar armen gegleden op het pad. Dat was wel een beetje eng, zeker toen die grote hond kwam en hem greep en heen en weer schudde. De kleine beer dacht dat hij dood zou gaan. Dat was gelukkig niet gebeurd, maar hij was wel een beetje kwijt en zijn ene oor was er half af. Zou iemand hem nog willen hebben?

Het werd weer middag. De kleine beer droogde weer wat op in het zonnetje. Hij hoorde spelende kinderen. Ze kwamen zijn kant uit. Plotseling hoorde hij een kreetje. Een klein meisje had hem ontdekt. 'Mam', riep ze, 'een beertje, helemaal alleen, en hij is stuk, mag ik hem meenemen en hem beter maken?'

De moeder kwam dichterbij. 'Och stumperdje, wie heeft jou zo te grazen genomen? Ik zal eens even zoeken of ik dat pootje van jou nog kan vinden.'

Even later had de moeder inderdaad het pootje gevonden.

Zo werd de kleine beer meegenomen, schoongemaakt en gerepareerd en hij begon aan een tweede leven in een ander gezin.

© augustus 2010, Alida, BasicPublishing.nl